

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ’ ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 12ο • Αρ. φύλλου 48 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2017 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

Η σταγόνα της βροχής

[Ρώμη, 31 Μάρτη 1992]

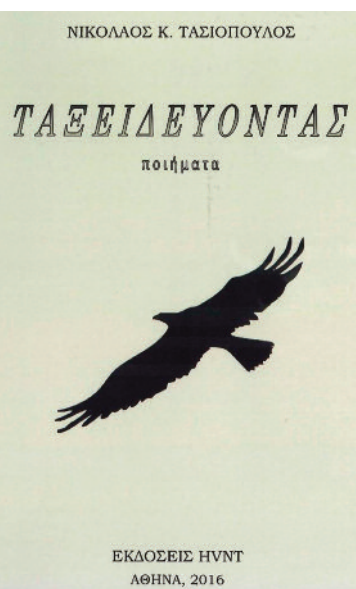
Μια σταγόνα βροχής κύλησε
απ' τα βρεγμένα μαλλιά μου.
Βρίσκουμε στην αυλή της βίλας
Ανάμεσα στα δέντρα.

Η βίλα του Πίου του Δεκάτου
μετατράπηκε σε ξενοδοχείο,
θυμίζει μοναστήρι
καλογερική διαβίωση.

Έφυγα το πρωί
χωρίς να σου μιλήσω.
Προσπάθησα όμως.
Έλλειπες!
Λεν είχα χρόνο.
Το αεροπλάνο έμπαινε
εμπόδιο.
Είσαι πάντα μέσα στη
σκέψη μου.
Πλάθω κάθε στιγμή τη
μορφή σου,
ατέλειωτη συντροφιά
μέσα στη βροχή.

Η βροχή μας ενώνει;
Περιμένω απάντηση.
Μ' έχεις εμπνεύσει,
μ' έχεις πάρει κοντά σου.
Λαχταρώ κάθε φορά
να είμαι κοντά σου,
ν' αγγίξω το χέρι σου,
να το φιλήσω,
να σε φέρω κοντά μου.

Πόσο θέλω να βυθιστώ
βαθιά πολύ βαθιά
στο σώμα σου,



στο είναι σου.
στη σκέψη σου.
Πυρωμένο σίδηρο
λάβρα που δεν κρατιέται!

Έλα κοντά μου.
Κάθισε δίπλα μου,
άπλωσε τα χέρια σου
αγκάλιασέ με σφιχτά.
Το άγαλμα δεν πρόκειται
να δει τίποτα.
Ο Πάπας και ο Καρδινάλιος
κοιμούνται αιώνια.
Η βροχή έχει γίνει συνήθεια,
δεν τους ξυπνά.
Έλα, μην αργείς!
Ποθώ να αγγίξω
το λευκό σου κορμί,
ποθώ ένα φιλί σου.

Ένα από τα ποιήματα του
«Ταξιδεύοντας»
Εκδόσεις ΗΥΝΤ
Τηλ.: 210 2921901

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΣ ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΤΗΣ ΚΟΥΤΡΟΥΛΑΣ



ΑΡΧΕΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017 ΤΟΥΣ ΓΡΑΨΑΜΕ:

”ΜΑΣ ΕΝΟΧΛΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ‘ΤΑΡΙΦΑ’ ΓΙΑ ΤΗΝ Ε.Ρ.Τ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ”

Ε.Ρ.Τ.: ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017

ΚΛΙΜΑΚΙΟ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΗΣ Ε.Ρ.Τ. ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΜΑΡΤΙΝΟ
ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΠΙΛΥΣΕΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΚΠΟΜΠΗΣ ΤΟΥ
ΨΗΦΙΑΚΟΥ ΣΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΤΗ ΤΗΣ
ΚΟΥΤΡΟΥΛΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΛΥΘΗΚΕ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ο ΕΠΑΝΑΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΑΡΤΙΝΑΙΩΝ “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”
ΣΙΝΑ ΚΑΙ ΔΑΦΝΟΜΗΛΗ 1, 10680 ΑΘΗΝΑ
ΑΦΜ: 999802875
Web-site: www.martino.gr e-mail: aias@martino.gr

ΑΘΗΝΑ 12-01-2017

ΠΡΟΣ
Ε.Ρ.Τ. ΑΕ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 136, 11527 ΑΘΗΝΑ
ΤΕΧΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΥΠ' ΟΨΙΝ Κ. Δασκαλάκη

ΘΕΜΑ: Μας ενοχλεί να πληρώνουμε “ΤΑΡΙΦΑ” για την Ε.Ρ.Τ. χωρίς να βλέπουμε τα κρατικά κανάλια τηλεόρασης.

Κύριοι,
Στο Μαρτίνο και Λάρυμνα Φθιώτιδας του Δήμου Λοκρών 120 χλμ από την Αθήνα δεν βλέπουμε τα κρατικά κανάλια τηλεόρασης. Το πρόβλημα δεν είναι τωρινό το αντιμετωπίζουμε χρόνια, μάλλον γιατί αυτοί που έχουν την ευθύνη να ενδιαφερθούν έχουν οικονομική δυνατότητα να είναι συνδρομητές στα δορυφορικά κανάλια και δεν τους ενδιαφέρει ιδιαίτερα ο ηλικιωμένος και μη προνομιούχος Μαρτιναίος και Λαρυμναίος.
Παρακαλούμε για την λύση του προβλήματος.
Είμαστε στη διάθεση σας για κάθε περαιτέρω πληροφορία και διευκρίνιση.

Με εκτίμηση
Για τον Σύλλογο

Πρόεδρος
Αρ. Κ. Κούρος

Γεν. Γραμματέας
Θωμάς Γ. Καραμέρης

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Γνωστοποιούμε στους αγαπητούς αναγνώστες της εφημερίδας "Αίας ο Λοκρός" ότι από το τρέχον τεύχος η εφημερίδα θα μοιράζεται σε έντυπη μορφή, μόνο σε όσους έχουν πληρώσει την συνδρομή τους. Ο "Αίας ο Λοκρός" στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στην συνδρομή σας.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που έστειλαν τη συνδρομή τους για το 2016. Παρακαλούμε όσους δεν την έχουν στείλει να τη στείλουν μαζί με τη συνδρομή του 2017 για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η λειτουργία του Συλλόγου.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ 2016: 10€
ΛΟΓ/ΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: ALPHABANK 298002320000670
IBAN: GR6001402980298002320000670
BIC: CRBAGRAA
ή στα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου

Κοινοποίηση:

1. DIGEA ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΠΑΡΟΧΟΣ ΑΕ – ΣΩΡΟΥ 26, 15125 ΜΑΡΟΥΣΙ
2. ΔΗΜΟΣ ΛΟΚΡΩΝ (Κο ΔΗΜΑΡΧΟ) – 35200 ΑΤΑΛΑΝΤΗ
3. ΤΟΠΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΜΑΡΤΙΝΟ (Κ. ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟ, Κ. ΠΡΟΕΔΡΟ) 35005 ΜΑΡΤΙΝΟ
4. ΔΗΜΟΣ ΛΟΚΡΩΝ – ΚΩΝ/ΝΟ ΑΓΓΕΛΟΥΣΗ, ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟ, 35200 ΑΤΑΛΑΝΤΗ
5. ΓΕΩΡΓΙΟ ΡΟΥΣΣΗ, ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟ, 35012 ΛΑΡΥΜΝΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Για το Στάθη που «έφυγε» στα 42 του χρόνια...



Στις 7 Οκτωβρίου 2016, ένας νέος συμπολίτης μας, ο Στάθης Σταματάκης, στα 42 του χρόνια πέθανε στην άλλη όχθη... Η απώλειά του

βύθισε σε απέραντο πόνο την οικογένειά του, τους φίλους του, την κοινωνία του Μαρτίνου και όχι μόνο. Δημοσιεύουμε το κείμενο που διαβάστηκε ως τελευταίος αποχαιρετισμός από το συντοπίτη μας, Δημήτρη Δήμου, σε αυτή τη σκληρή στιγμή. Να πούμε ότι το σπαρακτικό αυτό κείμενο μας δόνησε και ακόμη έχουμε την εικόνα και τα αναφιλητά που κατά κύματα έφταναν στα αφτιά μας ενόσω το ακούγαμε.

Για αυτό το σκληρό γεγονός εκφράζουμε τη θλίψη μας και να πούμε και εμείς το καλό ταξίδι...

Σε αυτές τις στιγμές του απέραντου, του αμέτρητου, του αβάσταχτου πόνου, όπου δε βρίσκει κανείς μέτρα

και σταθμά για να τον ζυγίσει, μόνο ο ποιητικός λόγος μπορεί να βρει «τα ίσια», αφού μόνο αυτός μπορεί με μια λέξη, με μια φράση, με ένα στίχο να πει όλα όσα χρειάζονται σελίδες ολόκληρες.

«Η πέτρα έπεσε στη θάλασσα και το μόνο που πρόλαβε να πει ήταν ζωή...»

Τα νέα, τα άσχημα, φτάνουν γρήγορα στις μέρες μας, στα πέρατα του κόσμου, καθώς τα παίρνει ο άνεμος και γίνονται μπουχός και ανεμοστρόβιλος που σαρώνει τα πάντα.

Έτσι, οι λέξεις ζυγίζονται, μετριούνται ή δε βγαίνουν ή δε βρίσκονται για να περιγράψουν αυτό που έτυχε.

«Ο Στάθης δε θα είναι πια μαζί μας...» «Η πέτρα έπεσε στη θάλασσα...»

Το μόνο που απομένει πια σε εμάς είναι να βλέπουμε τους κυματισμούς της, κύκλους ολόκληρους που στην αρχή είναι μικροί και καθώς απλώνονται μεγαλώνουν και μεγαλώνουν, ώσπου στο τέλος χάνονται, θυμίζοντας τον άλλο κύκλο, αυτόν της ζωής, που για τον Στάθη έκλεισε στα 42 του χρόνια, με άγαρμπο και βίαιο τρόπο. Αγαπημένε

Δε βρίσκουμε λόγια να πούμε, αν και

υπάρχουν, σε εμάς δε βγαίνουν, για να σου τα πούμε. Όπως, δε βγαίνουν και οι απαντήσεις στα τεράστια «γιατί» που στέκονται στην άκρη των δοντιών και στα μεγάλα μάτια, τα γεμάτα απορία του Παναγιώτη και της Νάσιας των δύο μικρών παιδιών σου. Δε βρίσκουμε λόγια για να δικαιολογήσουμε την απουσία σου, που θα είναι πια παντοτινή, τόσο για τη Σωσώ, τη γυναίκα σου, όσο και για τους γονείς σου, τους συγγενείς, τους φίλους σου αλλά και για όλους εμάς, που σε ξέραμε.

Αγαπημένε

Το σίγουρο είναι ότι θα μας λείψεις, θα μας λείπει η στιβαρή σου παρουσία, το «γεια και χαρά σου», η καλημέρα σου, οι χαμηλοί σου τόνοι.

Σκληρά πράγματα και πώς να τα σηκώσει κανείς. Μόνο λόγια παρηγοριάς και αυτά λειψά μπορούμε να πούμε και το σίγουρο είναι ότι ο πόνος για τους δικούς σου θα είναι χωρίς γιατρεία... Ας λένε ότι ο χρόνος είναι βάλαμο. Σε αυτές τις στιγμές είναι σαράκι σκέτο.

«Η πέτρα έπεσε στη θάλασσα...»

Έτσι, στα γρήγορα γίναν όλα. Γρήγορα μεγάλωσες, αφού η βιοπάλη

δεν άφηνε περιθώρια για κάτι διαφορετικό, γρήγορα δημιουργήσες και γρήγορα φεύγεις, όχι βέβαια με τη δική σου θέληση.

Σε κάτι τέτοιες στιγμές νιώθουμε το πόσο μικροί και αδύναμοι είμαστε και ας κομπάζουμε φορές για το αντίθετο, οι ανόητοι.

Τώρα, αυτό που νοιώθουμε, είναι να στέκουμε σιωπηλοί και να αναλογιζόμαστε στιγμές που είχαμε μαζί σου, μέσα σε εκκωφαντική και απέραντη σιωπή.

Σιωπή, για όλα όσα έγιναν...

Σιωπή, για όλα όσα έγιναν και δεν έπρεπε να γίνουν...

Σιωπή, για όλα όσα έγιναν τόσο γρήγορα...

Σιωπή, καθώς στεκόμαστε με τα «χέρια αδειανά...»

Σιωπή, με τον κόμπο στο λαιμό να μας πνίγει και να μην αφήνει τα δάκρυα να βγουν, ποτάμι ολόκληρο και να χυθούν στη θάλασσα που εσύ έπεσες, για να σε θρηνήσουν...

Αιντε, καλό σου ταξίδι, manári mou, θα σε θυμόμαστε...

Μαρτίνο,

Παρασκευή 7 Οκτωβρίου 2016
Δημήτρης Δήμου

ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Να είναι τυχαίο;



Γεώργιος Α. Πούλιος
Επίτιμος Δικηγόρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

11 Μαΐου 330 μ.Χ. εγκαίνια Κωνσταντινουπόλεως.

22 Μαΐου 337 μ.Χ. θάνατος Μεγάλου Κωνσταντίνου.

29 Μαΐου 1453 μ.Χ. Άλωση Κωνσταντινουπόλεως. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ:

Πρώτοι αυτοκράτορες.

Κωνσταντίνος και η μητέρα του Ελένη.

Τελευταίοι αυτοκράτορες.

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και η μητέρα του Ελένη. Μετέπειτα οσία Υπο-

μονή.

6 Ιανουαρίου 1449 στέφεται αυτοκράτορας του Βυζαντίου, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος.

6 Ιανουαρίου του 1821 φθάνει στην Καρδαμύλη της Μάνης ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

6 Ιανουαρίου του 1828 καταπλέει, στο λιμάνι του Ναυπλίου το Αγγλικό πολεμικό WARPITE, το οποίο έφερε τον Ιωάννη Καποδίστρια.

Οι συμπτώσεις αυτές είναι εντυπωσιακές. Από τους τρεις τελευταίους πολλά ελπίζουν οι Έλληνες.

Ο Παλαιολόγος αποτελεί, την εσχάτη ελπίδα, της αναστροφής της πορείας προς το μοιραίο. Από τον Κολοκοτρώνη ελπίζουν το «ΠΟΘΟΥΜΕΝΟ». Και από τον Καποδίστρια τη συγκρότηση ενός συγχρόνου και ευνομούμε-

νου κράτους.

Την ημέρα που γίνονται όλα αυτά, 6 Ιανουαρίου, βαπτίζεται ο Χριστός, από τον Ιωάννη, στον Ιορδάνη ποταμό και εμφανίζεται και η Αγία Τριάδα.

Την εποχή των Παλαιολόγων η αυτοκρατορία σπαρασσόταν, από την εσωτερική διαμάχη, για την ένωση των εκκλησιών. Η πλευρά των ανθενωτικών δεν αποκρύπτει της πεποιθήσεις της. Ο Λουκάς ο Νοταράς, Μέγας Δούκας είχε κάνει την επιλογή του.

ΚΡΕΙΤΤΟΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙΝ ΕΙΔΕΝΑΙ
ΕΝ ΜΕΣΗ ΤΗΣΠΟΛΕΙ
ΦΑΚΙΟΛΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ ΤΟΥΡ-
ΚΩΝ, Η ΚΑΛΥΠΤΡΑΝ ΛΑΤΙΝΙΚΗΝ.

Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος μένει μόνος του με πέντε χιλιάδες Βυζαντινούς και επτακόσιους Γενοβέζους. Δέκα Χιλιάδες (10.000) καλόγεροι, στην Κωνσταντινούπολη, κλείστηκαν στα μοναστήρια (φαρδομάνικα φίδια), για να μελετήσουν τους Αγίους Πατέρες.

Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος έπεσε ηρωικά. Έγινε ο Λεωνίδας του Βυζαντίου. Η απόδοση τιμής σ' αυτόν τον Μεγάλο, τον ανεπανάληπτο Έλληνα

δεν είναι αποτέλεσμα προγονολατρίας ή σοβινισμού.

Για τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο έγραψε ο Τούρκος ιστορικός, Ισμαήλ Χαμί ΤΑΝΙΣΜΕΝΤ:

Όλες οι αφηγήσεις τόσο των ξένων όσο και των Τουρκικών πηγών συμφωνούν απόλυτα σ' ένα σημείο: Ότι ο Αυτοκράτορας κατά την Άλωση της Πόλης έλαβε μέρος στις σκληρές οδομαχίες που πραγματοποιήθηκαν και πολεμώντας σαν λιοντάρι και χωρίς να παραδώσει το ένδοξο ξίφος του, στον πανίσχυρο εχθρό του έπεσε ένδοξα σαν ήρωας. Η Τουρκική Ιστορία θεωρεί υποχρέωση της να αναφέρεται με σεβασμό στη μνήμη της δοξασμένης προσωπικότητας του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, ο οποίος δεν έφερε την παραμικρά ευθύνη για την παρακμή και αποσύνθεση του κράτους, ενώ ο ηρωικός θάνατος του λύπησε κι αυτόν ακόμα τον Πορθητή (από τον ημερήσιο τύπο.)

Ο φανατισμός για μια φορά ακόμη έπαιξε τα δόλια παιχνίδια του. Η εξαλλοσύνη κυριαρχεί. Αρκεί να σώσουμε το τομάρι μας και τα φλουριά μας. Η Βενετία και η Γένοβα είναι κοντά.

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων "ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ"

Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
Αθήνα 10680

Α.Φ.Μ. 9998-2875

Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών

web site: www.martino.gr

e-mail: aias@martino.gr

Εκδότης:

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:

Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6945818191

Διευθυντής

Θωμάς Γ. Καραμέρης

Ι. Δροσοπούλου 237, Αθήνα

Τηλ.: 6976006224

Συντάσσεται με τη βοήθεια

των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:

Τσουλουχάς Γιώργος

Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100

Τηλ.: 6932146695

e-mail: tsoulouhas@gmail.com

www.justweb.gr

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις του υπογράφοντα.

Κείμενα - επιστολές υβριστικού περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

ΔΩΡΕΕΣ

Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2017

Βασιλική	Σ.Μπώκου	60€
Νίκος	Ι.Στεφάνου	50€
Γεωργία	Ρούσση	20€
Δημήτριος	Καβάλλας	20€
Γεώργιος	Κ.Δάρρας	10€
Νίκος	Αθ.Μπάτσος	10€
Α.Κ.	Κούρος	25€
Αθ.	Κερφύλιας	20€
Ασημίνα	Αγγελοπούλου	20€

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ ΚΑΥΜΟΙ ΣΤΟ ΓΡΙΠΟΝΗΣΙ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΚΡΗΣ

Έτσι κατά πως άφριζαν τα κύματα του θύμιζαν τη χώρα. Αυτή τη χώρα την Ιτιά, που στέκονταν στο περιθαλάσσιο κατάλευκη κ' ήταν εκεί ο μπάρμπα του - ο Κόκοτας - μαγαζάτορας, κάπελας, κρασοπούλης και φουρνάρης. Κ' είχε ψυχογιούς και αξία και όνομα.

Να, κατ' απ' τα Σάλωνα, μαθές αυτού που σφάζανε αρνιά και κατ' ακόμα απ' το Χρυσό, που σφάζανε κριάρια. Εκεί, ανάμεσα όπου - ποιος ξέρει που - σφάζονταν στις Μαρίας την ποδιά τα παλληκάρια.

Ας ειν' καλά αυτός που τάξερε τα Σάλωνα —αυτά τα Σάλωνα— και τ' άλλο το Χρυσό — απ' αφηλά φ'της Τρύπης τις κορφές που τάχει ιδωμένα. Κι αυτήν, την Πενταγιώτισσα, τη Μαρία, που γι' αυτήν σφάζονταν τα παλληκάρια στην ποδιά της...

΄Α! Χα! τι γιέμορφη π' θα νάταν Θιέμου! ΄Ασπρη θανάταν σαν το γάλα καφερέ. Θάταν ψηλή, θάταν λιγνή, θάταν γελούσα.

Μαρίγια την νομάτιζαν. Δασκαλοπούλα την λαλάγαν. Οι Κατίγκω, οι Θυμιούλα, μάηδ' Αγγέλω. Μαρίγια!... Γιατί Μαρία λεν την Παναγιά, Μαρία και δαύτη έλεγαν.

Χασ'κο ψωμί θα νάτρωγε. Απ' την Άνθηνα ορέ θάτανε, απ' τον Περαίγια. Και στο πεζούλι της —δξ' απ' την πόρτα της— θα καθότουνα, με μιζωτά ούφσάνια και τσιπούνι. Μ' άσπρη ποδιά, κ' ένα γιορντάν από φλωριά... Και κεις, ένα-ένα τα παλληκάρια του χωριού, θα πάγαιναν με λάζα στα χέρια και θανάκοβαν τόνα κατόπι στ' άλλο το λαιμό τους.

Γιατί;... Έτσι...

Έτσι για να γλεπ' αυτή. Να γλεπ' όρέ το γαιμα στην ποδιά και να χαμογελάει, να χαίρει' η καρδιά της!...

... Έτσι κι αυτός να πάαινε ήθελε να σφάζονταν ομπρός στα μαύρα μάτια της Σταουρούλας. Αυτηνής πούταν τριταξοδέρφη του κ' ήταν ο σβέρκος της άσπρος σαν το γάλα. Πούταν το μπράτσο της σαν κείνο τ' ασημένιο της Παναγίας μες στον Αη-Θύμιο.

Μα μήτε άσπρη ποδιά αυτή φόραε, μήτε και στο κατώφλι της εκάθονταν ποτές της. Μόνο με νιά βαρέλα στον ώμο κουβάλαε πάντα νηρό απ' το πηγάδι κι ούλο με τα ζα της είχε πάντα να λέει και να κάνει. Τα έρμα.

Έτσι νιά μέρα της είχε ντροχιαστεί νιά γίδα γκιώσα πα στ' αλώνι και πλάνταξε το θρασίμ' από το βέλασμα. Αντάμα να την ξεντροχιάσουν πήγαν. Έσγουσε αυτή να της ξεχουμάσει το παλούκι της και φάνηκαν τα μεσοφύρια της 'πό μέσα. Αυτό τ' άγρίμ' η γκιώσα έφερνε γύρα-γύρα και τους μπερδίκλωσε με την τριχιά της. Γάνιαξαν απ' το σαλάισμα. Ανακατεύτηκαν τα χνώτα τους, διασταυρώθηκαν οι λοϊσμοί τους.

Πιάστηκαν κ' οι πλεξούδες της απ' τα κομποσκοίνια του σουρέλου του: «Όρε Γιάν!...» (Και στην γκιώσα λέοντας τα):

... «Άχψοφίμ' τ' κιαρατά, άχπλαντάμ', άχ κλαπατσάρα!...».

Έτσι σγουμένη — προσκυνημένη — η Σταουρούλα ομπρός του, βέλαζε και

δαύτη σαν κασί. Δυο χέρια αύτηνης κι άλλα δυο «τα θ'κατ'» πάλευαν και ψαχουλεύαν το σουρέλο του. Κ' η γίδα γιούρταε κατ' το χωριό για να λακήσει το ρημάδι...

... ΄Αει ζωντόβολ' που θα μ' πας. ΄Αει στρίγγλα, άει τηχτικιάρα...

Τόσα δάχτυλα πασπάτευαν τα σκέλια του, του μάλαζαν τη φύση...

Λύθηκαν τα κομποσκοίνια του, έπεσε και το βρακί του. ΄Αστραψε τ' αλώνι κ' οι ματιές, κοκκίνισε κ' η Σταουρούλα ως τ' άφτιά της. Μια γλυκιά ταραχή τους συνδαύλισε τις Ιδέες τους, τους ανακάτεψε τους δυό τους. Κάτι ιδέες παράξενες, κάτι νοήματα αμολόγητα σε λόγια...

Πήρε φτερό η Σταουρούλα κ' έφυγε. Δρασκελίσε γοργά τα βράχια και ροβόλησε προς το χωριό —την "Αη-Θυμιά— τρεχάτη. Φαίνονταν οι πατούσες της στο φεύγι της, ανεμίζονταν ξωπίσω της τα υφαντά της μεσοφύρια.

Τότες ο Γιάννης ξύπνησε. Τότε τον καψόκαψε η φλόγα. Έτσι με σερνάμενο στόνα του πόδι το σουρέλο του, σαλτάρισε ξαναμμένος προς το βράχο. Άψηλωσε σαν πετρίτης στην κορφή του και φούγιαξε σακάτω, κάνοντας τις φούχτες του πιπίνι... Σταουρούλααα... άρη Σταουρούλαααα...

Την ειδε νιά στιγμή να στρέφει το κεφάλι. Κατ' από τ' άσπρο της μαντήλι του φάνηκε πως τον έφτανε η στραψη των ματιών της. Είδε τα δυό της χέρια —τις παλάμες— φάσκελα, να του τα στέρνει και να φεύγει. Να χάνεται μες στα σπαθόχορτα της άπλας.

Αυτήν λοιπόν, αυτός αγάπαε...

Πούτανε σαν την Πενταγιώτισσα γλυκιά, αυτήν τη Μαρία την παινεμένη που την τραγουδάγαν σε πανηγύρια και σε γάμους, που σφάζανε αρνιά για χάρη της στα Σάλωνα και που τα παλληκάρια σφαζόνταν στην ποδιά της.

Σα θα μεγάλωνε κι αυτός και μάλλιαζε το στήθος του. Σα θα τράχαινε αντρίκεια και η φωνή του... Σα θάβγαζε μουστάκι... Να, σα θα το λέγαν οι κούκοι στα βουνά κ' οι πέρδικες στα πλάγια, έτσι νιά νύχτα, ένα πουνρό, θα του το λέγαν κι αύτουνου τα παλληκάρια του, πα στις ψηλές ραχούλες.

*Μας πηρ' η μέρα κ' η αυγή
Γιάννη Στελίγκο αρχιληστή...*

Γιατί κλέφτης κι αρματωλός θα γίνονταν για χάρη της. Καπετάνος ξακουσμένος...

Με τετραπίθαμο σπαθί στη μέση, θάπαιρνε τα βουνά και τα ρουμάνια. Κουμπούρια και γεντέκια μπελαλίδικα, θάσερνε διασταυρωμένα στο σελάχι τ'. Άσημαχαρζωμένες και μυριόχρυσες θάσαν κ' οι μανικέττες του στα μπρατσα. Δυό σειρές από χρυσά φλωριά θάσαν οι γονατάρες του στις κάλτσες. Ούλο χάρτζα και τσαπράζα θάταν τα μπισλίκια του. "Όλο καμάρ' κι λεβεντιά θάταν κι ατός του μες στα κέδρα...

Κι όντας η νύχτα θάταν μαύρη στα βουνά κι όντας στους βράχους θάπτεφε το χιόνι, έτσι εκεί στα έρημα και στα σκοτεινά, πρώτος θα τα ξεσπά-

θωνεν αυτός κι από κατόπι στη σειρά τα παλληκάρια τ'...

Θάστραφτε —μέσα στη νύχτα— η άσημένα άρματωσιά του. Σα μια φλόγα λυγερή θα γλώσσιζε μες στο σκοτάδι του γιαταγανιού του η λάμα. Γραμμή, καταγραμμή θα πάγαιναν — ούλοι μαζί— μ' ολόρθα τα σπαθιά στα χέρια. Σαν φωτεινές κομπότρυπες θα φαίνονταν μες στο σκοτάδι οι τρύπες των ματιών τους.

Ο Καπετάν Γκρης θάταν αυτός, ο Κατσαντώνης, ο Τρομάρας. Στν' Αράχωβα θα τον τραγουδάγαν, στην Κολοπετινίτσα θα τον κρέναν...

Κ' ενώ στα Σάλωνα θα σφάζανε κριάρια και αρνιά για τη Μαρία, θάσφαζε κι αυτός τα πέντε αδέρφια της Σταουρούλας.

Αυτά που τον ξυλοφόρτωσαν για χάρη της.

Μωρέ αυτά, με τα μαλαματένια πελεντζίκια τους, με τα πολλά λαγκιόλια, που σειόνταν και λυγιόνταν στο χωριό και πάαιναν στην εκκλησιά αρματωμένα.

Που μον' αυτά της πιάνανε το δάχτυλο δίχως μαντήλι στο χορό κι αραδαριά της ψάλλαν το τραγούδι.

Με πέντε πόδια στον αέρα, της το κένταγαν, με τ' άλλα πέντε —βεργολυγώντας τα— στον τόπο, της το πλέκαν. Και μ' άλλα δέκα τα χεράκια τους, απά' φτη κεφαλή της, της τοκάναν γιρλάντα. Κοιτώντας την και καμαρώνοντάς την της το λέγαν.

... Το πως ένας αητός καθέτανε στον γήλιο και ήλιαζέτανε...

Μην λάχει και το νόμιζε για ψέμα, της το βρόνταγαν. Αές την περικόλαγαν να το πιστέψει, της το κρέναν. Στα μάτια την κοιτάζανε.

Κι ως αυτηνής (περδικοστήθας) φλωριών 'νας γαλαξίας τα γιορντάνια λαμποκόπαγαν κι άστραφταν τ' άσημοζουναριου της οι δίδυμοι ντοκάδες — μια γυροβολιά κατ' απ' τα μπράτσα τους, την έφερναν και μια του πήδου και του ύφου την σήκωναν. Το πόδι και το πάτι της έταίριαζαν με εκείνα τα αητονύχια —τα νυχάκια του— τα νυχοποδαράκια του, και με την πε, μωρέ την πέρδικα — την πέρδικα που πιάσανε... (μπαμ! μπαμ! μπαμ!...) να μην τους τη χαλάσουνε, μωρέ τους τη χαλάσανε...

Μάλιστα...

Του Καραμέρη ανήψι 'ταν αυτός, του Αναγνώστη αγγόνι! Γιός του Στελίγκου ήταν μωρέ, τ' αητού, που σκότωσαν με μπαμπεσιά — στο μπλόκο της Τοπόλιας.

Κι αητός κι ο ίδιος θα να γένονταν. Αητός με πήχυ το φτερό και πιθαμής τ' ανύχι. Και η Σταουρούλα η πέρδικα που θάπιανε...

Αυτή, η πετραπετροπαγενάμενη, η λιθολιθαροπατούσα. Οπού εδείπνα με τ' αδέρφια της κι απέ κοιμόταν μοναχή της. Που γλυκοστράφτανε τα μάτια της, που τρέμαν σαν ομίλειε τα βυζά της.

Αψηλά κατ' τ' Άγραφα κατ' τα Τζουμέρκα θαν την τράβαε, άψηλά στα Καρπενήσια.

Άπά στα Βλάχικα κονάκια θα τους καλοδέχονταν με μηλοστολισμένα φλάμπουρα —και με ζυγιές παιχνίδια— οι τσελιγκάδες.

Έκεί θα τρώγαν αάρνάκια τρυφερά, κριάρια σουβλισμένα. Κ' ένα παιδί, εκεί θα να της βάφτιζε να βάλει τ' όνομα της. Κι ως τα σουρπώματα θα βάζαν γύρα τα δάσα κ' οι πλαγιές κ' ενώ θ' άχάγαν τα κυπριά γύρα στις στάνες — χρυσές, πυκνές, ετοιμασίες θάκαναν οι τσουύπρες στα κονάκια.

*... Θα στρώναν μάλλινα σκουτιά
βελέντζες χλουμισμένες
που τις φαδιοπλουμίσανε
κοπέλλες και κιράδες.*

*Θα στρώναν πάτους βασ'λικό
και πάτους μαντζουράνα
και πάτους δεντρουλίβανο
να κοιμηθούν αντάμα...*

Έτσι μια μέρα τον ξυλοκόπησεν ο θείγιος του ο Κόκοτας, τον χτύπησε σαν μπάκακα αάποχάμω: «Ζαβρακισμένο... δρωπικιασμένο... μπακα-νιάρικο!...» του φούγιαξε και τον ξανακλωτσοπάτησε να μάθει... Να ξέρει να μην του πέφτουν τα ποτήρια από τα χέρια του, μήτε να χύνει τα «βιδάνια» στο δρόμο! — να τα φυλάει για - ξύδι - να γίνονταν!... η για κάναν κουτο-εγγλέζο, η διακονιάρη!...

Λάκησε κι αυτός κατ' τα βουνά, στην Τρύπη του Παρνασσού, θα τράβα για αρματωλός και κλέφτης. **Ο θεός του ο Καραμέρης** κεί λημέριαζε, μ' όλα του —στη σειρά— τα παλληκάρια. Έτσι, κι αυτός, καταγραμμής θάστενε κατάραχα και τα θ'κα του. Θα λαμποκόπαγαν στους ντουλαμάδες οι πέντε αράδες τα κουμπιά, οι έξη τα σειρήτια. Το ένα κατόπι τ' άλλου θα πάγαιναν, μ' ολόρθα — ομπρός στις μύτες, τα σπαθιά τους.

Γέρνοντας προς τα πίσω το κορμί, στ' αφτί του κατοπινού, θα να τάλεγε σιγούλια- κ' έτσι από στόμα σ' αφτί τηλεγγραφώντας τες, ως τον στερνό θα φτάναν κλέφτη, οι διαταγές του.

Ο καπετάν Γκρης θάταν αυτός, ο Κατσαντώνης, ο Τρομάρας! Χάι-Χάι!... Στα πενταόρια θα τον χόρευαν, στην Πενταγιού θα τον λαλάγαν.

Κ' ενώ στα Σάλωνα θα σφάζαν αρνιά (Μαρία) και στο Χρυσό κριάρια, πα στην Σταουρούλας την ποδιά, κι αυτός θάσφαζε το θείο του τον Κόκοτα...

Υ.Γ.

Ο Γιάννης Σκαρίμπας γεννήθηκε το 1893 στην Αγία Ευθυμία της Φωκίδας απόγονος αγωνιστών της Επανάστασης του 1821.



Εγκαταστάθηκε στην Χαλκίδα για να εργαστεί ως εκτελωνιστής. Παντρεύτηκε και έζησε όλη του τη ζωή στη Χαλκίδα, Ο Γιάννης Σκαρίμπας είχε επισκεφθεί πολλές φορές το Μαρτίνο, ήταν συγγενής των Καραμεραίων, τον φιλοξενούσε στο σπίτι του στο Μαρτίνο ο Αθανάσιος Γ. Καραμέρης. Η καταγωγή - ρίζα των Καραμεραίων του Μαρτίνου είναι η Αγία Ευθυμία Φωκίδος. - Α.Κ. ΚΟΥΡΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Με επιτυχία η Δραματουργία στον Ι.Ν. Αγίου Κωνσταντίνου Ομονοίας



Με μεγάλη επιτυχία στέφθηκε η Χριστουγεννιάτικη Δραματουργία στον μεγαλοπρεπή, επιβλητικό Ιερό Ναό του Αγίου Κωνσταντίνου Ομονοίας, όπου στο παρελθόν έλαβαν χώρα, ανεπανάληπτες βυζαντινές συναυλίες.

Το Μουσικοαφηγηματικό Βυζαντινό Χριστουγεννιάτικο Ορατόριο «η Θεία Ενανθρώπιση» έγινε υπό την Αιγίδα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και του Δήμου Αθηναίων.

Πρωτοψάλτες, Λαμπαδάριοι, Δομέστικοι, Ισοκράτες και μαθητές Βυζαντινής Μουσικής συμμετείχαν στον υπερπολυμελή Βυζαντινό Χορό "Αθηναίοι Υμνωδοί" και παρουσίασαν την Μεγάλη Βυζαντινή Δραματουργία της Γαρυφαλλιάς Δάρρα «Η Θεία Ενανθρώπιση» σε διδασκαλία & Διεύθυνση του Πρωτοψάλτου & Δασκάλου της Ψαλτικής Τέχνης Άκη Λιλιόπουλου.

Το έργο έγραψε η κυρία Γαρυφαλλιά Δάρρα, Συγγραφέας & Κατηχήτρια της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδας.

Λίγα λόγια για το έργο:

Είχε τα χαρακτηριστικά του Χριστιανικού Ορατορίου με λόγο και μέλος, δη-

λαδή αφήγηση και ψαλμώδηση, και χαρακτήρα ερμηνευτικό-θεολογικό, βασισμένο σε πατερικά κείμενα.

Μέσα από τα αυθεντικά κείμενα της ψαλμώδησης, η συγγραφέας με απλά λόγια έθιξε τα μέρη:

1. Το πλήρωμα του χρόνου
2. Του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις
3. Και ο λόγος σαρξ εγένετο
4. Βρεφουργείται ο Κτίστης, νεουργείται η κτίσις

Στην αφήγηση:

1) ο πολυτάλαντος Ηθοποιός Αλέξανδρος Ζαχαρέας, που ομόρφυνε και λάμπρυνε την εκδήλωση με τις γνώσεις του και το ταλέντο του.

2) Η συγγραφέας του έργου, η Κατηχήτρια της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδας κυρία Γαρυφαλλιά Δάρρα. Την εκδήλωση προλόγισε ο Μουσικολόγος - Καθηγητής Βυζαντινής Μουσικής και Πρωτοψάλτης κ. Ηλίας Ρεδιάδης-Τούμπας ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ του Ωδείου ΦΟΡΜΙΓΞ που είναι και ο διοργανωτής του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ «Χριστούγεννα στις γειτονιές της Αθήνας» όπου ανήκε και η σημερινή συναυλία. Στην εκδήλωση παρευρέθηκε ο Σεβα-

σμιώτατος Μητροπολίτης Βελεστίνου κ.κ. Δαμασκηνός, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαίδος κ.κ. Εμμανουήλ ως εκπρόσωπος του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής κ.κ. Θεοδώρου Β' και ο Πανοσιολογιότατος Αρχιμανδρίτης κ. Σεραφείμ Ρίβιος, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίου Κωνσταντίνου Ομονοίας, ως εκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου Β'. Στην εκδήλωση τιμήθηκαν με ειδικές ασημένιες πλακέτες οι Πρωτοψάλτες και Χοράρχες κ. Γεώργιος Κακουλίδης και κ. Ηλίας Γιουρούκος για την πολυετή προσφορά τους στην ψαλτική τέχνη.

Τίμησαν την εκδήλωση με την παρουσία τους οι Άρχοντες Πρωτοψάλτες Κωνσταντινουπόλεως κ. Φώτης Γιαννακάκης και κ. Χάρης Νταραβάνογλου, ο Άρχων Πρωτοψάλτης Πειραιώς κ. Σταύρος Πήλιουρας και ο καλλιτέχνης τραγουδιστής κ. Ηλίας Κλωναρίδης.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Καθηγητής - Λυκειάρχης Δημήτριος Κάρμας.

ΜΗΠΩΣ ΕΞΩ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ;



Γεώργιος Επ. Μπέρδος

Παρακολουθώντας από τηλεοράσεως τα τεκταινόμενα στην Γενεύη, σχετικό, με την τύχη της πολύπαθης ΚΥ-ΠΡΟΥ μας, ανακαλώ εις την μνήμη μου τις πα-

ρασκηνιακές διεργασίες και τις ίντριγκες των «Μεγάλων Συμμάχων μας», στις παραμονές της Μικρασιατικής Καταστροφής ως και τις κοντόφθαλμες ενέργειες της τότε Κυβερνήσεως μετά την πτώση του Βενιζέλου. Οι ίδιοι αυτοί Δυτικοί «Σύμμαχοι», βυσοδομούν πίσω από την πλάτη της Κυπριακής ηγεσίας και απεργάζονται λύσεις εις βάρος του Κυπριακού Ελληνισμού, παρόμοιες με τις πρόνοιες; του επαίσχυντου σχεδίου ANAN. Και διερωνύμαι μήπως - έχει δίκιο αυτός, ο κατά τα άλλα λαϊκιστής δημοσιογράφος ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, που ωρύεται κάθε βράδυ από το κανάλι του κατά των «Συμμάχων» μας και ζητά την απαγκίστρωσή μας από τον εναγκαλισμό μας με αυτούς και προσεγγίσεώς μας προς την ομόθρησκο Ρωσία;

Βεβαίως δεν αγνοώ και τα ορλωφικά και την συμπεριφορά της Τσαρικής Ρωσίας προς τον Κυβερνήτην μας ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ, αλλά οι συσχετισμοί και οι εποχές αλλάζουν. Κάνω αυτόν τον συσχετισμό με τις παρόμοιες διαβουλεύσεις- που γίνονται τώρα στην Γενεύη, ή με εκείνες που εγένοντο στα «ανακτοβούλια» των τότε «Συμμάχων μας», όπου διεφάνετο το ξεπούλημα από αυτούς του Μικρασιατικού ονείρου. Τότε λοιπόν ενεφανίσθη ο ρωσικός παράγων να

τείνει χείρα βοήθειας για την απαγκίστρωσή μας από την Μικρασιατική εκστρατεία.

Την διαμεσολάβηση αυτή της ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ την ανιστορεί ο Ιστορικός Γιάννης Κορδάτος, που την εποχή εκείνη ήταν Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος. Και γράφει αυτός ο έγκριτος και αντικειμενικός ιστορικός στον τόμο XIII, σελ. 567-568 της Δωδεκάτομης Ιστορίας του, την περικοπή της οποίας παραθέτω αυτούσια, για να γνωρίζουν και οι μη ιστορικοί και μη σπουδαγμένοι Έλληνες. Γράφει λοιπόν: ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ν'

Η ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

«Στις κρίσιμες αυτές μέρες πού περνούσε η Ελλάδα, ήρθε από τη Μόσχα ένας απεσταλμένος της Τρίτης Διεθνούς και του υπουργείου Εξωτερικών και Στρατιωτικών. Είχε διαβατήριο σουηδικό. Έμεινε στα ξενοδοχείο «Ήβη» στην αρχή και υστέρα στο «Πάγγειο». Είχε κατηγορηματική εντολή να συναντήσει το γραμματέα του Σοσιαλεργατικού Κόμματος (Κομμουνιστικού) και μόνον αυτόν. Γραμματέας τότε ήταν ο συντάχτης τούτης της ιστορίας, γιατί ο Ν. Δημητράτος είχε παραιτηθεί η πιο σωστά παραμερισθεί.

Η πρώτη συνάντησή μου με το Ρώσο απεσταλμένο έγινε στους «Αέρηδες», στο τέρμα τής οδού Αιόλου. Η δεύτερη στην Ακρόπολη και η τρίτη στην Κηφισιά.

Ο σοβιετικός απεσταλμένος, αφού μού έδειξε τα διαπιστευτήριά του, πού είχαν την υπογραφή του Ζηνόβιεφ καθώς και του Τρότσκι και Τσιτσέριν, μου ανακοίνωσε τα εξής: «Η ΕΣΣΔ είναι πρόθυμη να βοηθήσει την Ελλάδα να βγει από το αδιέξοδο της μικρασιατικής εκστρατείας. Πρώτα θα

παύσει να ενισχύει υλικώς και ηθικώς τον Κεμάλ και δεύτερο θα ασκήσει όλη την επιρροή της να αυτονομηθεί μία παραλιακή ζώνη τής Μικρασίας, όπου κατοικούν πολλοί χριστιανοί. Για να εξασφαλιστεί ή αυτονομία τής περιοχής αυτής θα σταλθεί διεθνής στρατός από Ελβετούς, Σουηδούς και Νορβηγούς, από χώρες δηλαδή που δεν πήραν μέρος στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Για να υποστηρίξει την άποψη αυτή η ΕΣΣΔ ζητεί Ι σαν ανταλλάγμα την αναγνώριση της, έστω και ντε φάκτο» (1).

Ομολογώ πώς η πρόταση αυτή μου έκανε κατάπληξη. Ρώτησα να μάθω από ποιες αιτίες έγινε ή στροφή αυτή. Και πήρα την εξής απάντηση: «Το κίνημα του Κεμάλ είναι απελευθερωτικό και σαν τέτοιο το υποστηρίζαμε όσο μπορούσαμε. Δεν έχουμε όμως καμιά εγγύηση αν υστέρα από την ολοκληρωτική επικράτησή του, οι παλιές αντιδραστικές δυνάμεις στην Τουρκία (μπέηδες και πασάδες) δεν πάρουν αυτοί τα ηνία της εξουσίας. Έχουμε το παράδειγμα τής νεοτουρκικής επανάστασης του 1908. Αλλιώς, ξεκίνησαν οι Νεότουρκοι και αλλιώς, πολιτεύτηκαν. Κατάντησαν τελευταία λακέδες του γερμανικού ιμπεριαλισμού και μιλιταρισμού. Ο Κεμάλ έχει γόητρο για την ώρα, αλλά οι στρατηγοί και πολιτικοί πού τον υποστηρίζουν — έξω από λίγες εξαιρέσεις — είναι αντιδραστικοί. Ήδη έχουμε όχι ενδείξεις, αλλά αποδείξεις, ότι έχουν μυστικές επαφές με τούς Γάλλους κεφαλαιοκράτες και ιμπεριαλιστές και αύριο μεθαύριο, αν νικήσουν και διώξουν τους Έλληνες από η Μικρασία και Θράκη, η Τουρκία με τον Κεμάλ ή χωρίς τον Κεμάλ θα προσανατολιστεί προς τη Δύση.

Η αστική τάξη της Τουρκίας είναι αδύ-

ναμη να συνεχίσει μόνη της την αναδιοργάνωση τής χώρας της. Θα κάνει μεταρρυθμίσεις, αλλά δεν θα μπορεί να σταθεί στα πόδια της, αν δεν πάρει δάνεια από τη Γαλλία ή Αγγλία, και, όπως ξέρετε, τα δάνεια υποδουλώνουν τις χώρες πού τα παίρνουν. Γι' αυτό θέλουμε να μείνουν οι Έλληνες στη Μικρασία, όχι από κούφιο αισθηματισμό, αλλά από ρεαλιστική αντίληψη για το αύριο και μεθαύριο. Οι μειονότητες στην Τουρκία στάθηκαν από τη μία μεριά η τροχοπέδη, στον ολοκληρωτικό εξισλαμισμό της Βαλκανικής και Ανατολής και από την άλλη έγιναν ή πηγή πού τροφοδότησε τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των λαών της Βαλκανικής από το 1770 ως τα χτες».

Πώς μπορούσε όμως να' ρθει σε επαφή ο σοβιετικός απεσταλμένος με την κυβέρνηση. Αυτό ήταν το άλυτο πρόβλημα. Δηλώθηκε σ' αυτόν πώς το Σοσιαλεργατικό (Κομμουνιστικό) Κόμμα είναι μικρό και δεν παίζει ενεργητικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Συνεπώς ό γραμματέας του δεν έχει το ανάλογο κύρος για να διαπραγματευθεί μυστικά ένα τόσο λεπτό και σπουδαίο ζήτημα.

Ο σοβιετικός όμως απεσταλμένος επέμενε και δέχτηκε να αργήσει η επαφή με τον αρχηγό της αντιπολίτευσης Στράτο. Ύστερα από την επιμονή του, αναγκάστηκα να ζητήσω ακρόαση από το Στράτο. Με πολλές επιφυλάξεις και προεισαγωγές, για το ποιος ήταν ο σκοπός τής επίσκεψής μου, μπήκα στο θέμα (2).

Ο Στράτας με άκουσε με μεγάλη, προσοχή: «Είμαι σύμφωνος, μου είπε. Αυτές τις μέρες θα έχουμε κυβερνητική μεταβολή και αν πετύχει ο αρχιστράτηγος Παπούλας, τότε όλα θα πάνε καλά. **Συνέχεια στη σελ. 7**

ΟΙ ΑΧΑΡΙΣΤΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΤΟΥΡΚΟΙ - ΑΛΒΑΝΟΙ - ΣΚΟΠΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ



Νίκος Αθ. Μπάτσος
Ιστορικός ερευνητής

Γράφω αχάριστοι γιατί όλοι αυτοί οι γείτονές μας ήλθαν σε επαφή με την Ελληνικό πολιτισμό και πήραν από εμάς έστω και αυτά τα ίχνη πολιτισμού που έχουν σήμερα. Αξιώνει σήμερα ο Τούρκος Ερντογάν να ξαναστήσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία, να μας πάρει τα νησιά και να γίνει σουλτάνος. Όμως δεν έχει διαβάσει καλά την ιστορία αυτός και ο Αλβανός Ράμα, γιατί τα 400 χρόνια που μας είχαν κατακτήσει ήταν σταγόνα στον ωκεανό, μπροστά στις χιλιετίες προ Χριστού που τα είχαν οι αρχαίοι Έλληνες. Έτσι οι Τούρκοι είναι φιλοξενούμενοι στην γη της Ιωνίας και οι Αλβανοί στην Ήπειρο και την Ιλλυρία, στις πρώην Ελληνικές επαρχίες. Όσο για τους Σκοπιανούς Σλαύους, τους έφεραν οι Βυζαντινοί και τους έδωσαν και δύο ιεραποστόλους τον Κύριλλο και τον Μεθόδιο για να τους γαλουχήσουν με τα χριστιανικά ιδεώδη. Επίσης και σήμερα κερδίζουν εκατομμύρια ευρώ από τα έργα των αρχαίων προγόνων μας γιατί όπου κι αν σκάσουν ανευρίσκουν αρχαίες Ελληνικές πόλεις, στάδια, ναούς, θέατρα και αγάλματα αξιοποιώντας τα τουριστικά. Σήμερα η γη της Ιωνίας αλλά και η Ήπειρος ανασκάπτεται τόσο από ξένες αρχαιολογικές αποστολές όσο και από Ελληνικές και διεθνής.

Στην Αλβανία οι Αλβανοί αρχαιολόγοι παρεδέχθησαν την Ελληνικότητα της Αλβανίας ανευρίσκοντας αρχαία ευρήματα του 4ου αιώνα π.Χ.

Όσο για την Τουρκία το υπέδαφός της είναι ένας απέραντος Ελληνικός αρχαιολογικός χώρος. Εάν εξαιρέσουμε την Τουρκία, τα άλλα δύο κρατίδια, η Αλβανία και τα Σκόπια, εξαρτώνται οικονομικά από την Ελλάδα. Εάν πτωχεύσει η Ελλάδα θα πτωχεύσουν και αυτοί.

Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο Αλβανοί δουλεύουν στην Ελλάδα και στέλνουν τα χρήματά τους στην Αλβανία. Τους παρέχουμε δουλειά, στέγη και όλες τις ελευθερίες που απολαμβάνει και κάθε Έλλην πολίτης, αλλά και πάλι βγάζουν μίσος κατά της χώρας μας. Γι' αυτό γράφω ότι είναι αχάριστοι.

Εάν δούμε από άλλη πλευρά την υπόθεση, οι γείτονές μας υποστηρίζουν τις πατρίδες τους. Οι δικόι μας Έλληνες, που έγραψαν και γράφουν βιβλία ανθελληνικά και διχαστικά, επάνω στα οποία στηρίχτηκαν ο Ερντογάν και ο Ράμα, ποιούς και ποιάν πατρίδα υποστηρίζουν;

Κάποιοι έγραψαν βιβλία κατά της ακεραιότητας του έθνους μας από άγνοια ή από πλάνη αλλά ορισμένοι και από σκοπιμότητα, χρηματοδοτούμενοι

όπως έχουν γράψει επανειλημμένα Αθηναϊκές εφημερίδες, από την τουρκική ΜΙΤ, που ξοδεύει εκατομμύρια ευρώ για να προπαγανδίζει την χώρα μας και τον Ελληνικό στρατό, που τον παρουσιάζει σαν φονέα αμάχων, κατά την Μικρασιατική εκστρατεία. Η τουρκική ΜΙΤ δεν χρηματοδοτεί μόνον Τούρκους αλλά και Έλληνες προδότες και Αλβανούς και Σκοπιανούς και, μάλιστα, εδώ και πολλά χρόνια πριν φτάσουμε στις σημερινές διεκδικήσεις Ερντογάν και Ράμα.

Σε μίαν ομιλία που διοργάνωσε το «Ελεύθερο Λαϊκό Πανεπιστήμιο Αλιάρτου» στο Μαυρομμάτι της Βοιωτίας, στις 22 Μαρτίου 2014, με κύριο ομιλητή τον «συγγραφέα» Ιωάννη Πέττα, βάπτισε τους Έλληνες ως Αρβανίτες, Αλβανούς, με κύριες πηγές τα Οθωμανικά κατάστιχα. Και ο πρόεδρος του Λαϊκού Πανεπιστημίου Αλιάρτου Νικόλαος Κόλλιας (στενός συγγενής του Αριστείδη Κόλλια) ανέπτυξε μίαν θεωρία καταγωγής των Αρβανιτών από τους Αβάρους, χωρίς να την τεκμηριώνει και στο τέλος είπε: **«Ε, τι να κάνουμε; Εμάς τους Αρβανίτες στην Ευρώπη μας έχουν για μειονότητα».**

Αυτά δεν λέει και σήμερα ο Ράμα περί μειονοτήτων και Τσαμουριάς;

Ο συγκεκριμένος κύριος Νικόλαος Κόλλιας από το Λεωντάρι Βοιωτίας είναι μέλος της Unicef και εξάδελφος του Αριστείδη Κόλλια ο οποίος στο βιβλίο του το 1983: «Αρβανίτες και η καταγωγή των Ελλήνων» υποστηρίζει ότι οι Αρβανίτες κατάγονται από τους Πελασγούς, όπως υποστηρίζουν όλοι και στο τέλος, βαπτίζει του Αρβανίτες, Αλβανούς.

Ο Αριστείδης Κόλλιας ήταν από τα ιδρυτικά μέλη και πρόεδρος του «Αρβανιτικού Συνδέσμου της Ελλάδος» που ιδρύθηκε το 1981, όμως εάν διαβάσει κάποιος τα γραφόμενά του θα διαπιστώσει ότι ήταν πρόεδρος του Αλβανικού Συνδέσμου. Στην σελίδα 137 του βιβλίου του «ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ και η καταγωγή των Ελλήνων» ανακυκλώνοντας τον Φαλμεράιερ γράφει: **«Η Ελλάδα σήμερα έπρεπε να λέγεται ΝΕΑ ΑΛΒΑΝΙΑ»**, μπερδεύοντας τους Αλβανούς Ασιάτες με τους Έλληνες Αρβανίτες.

Ο Αριστείδης Π. Κόλλιας εκτός από την προπαγάνδα για τους Αρβανίτες έχει γράψει και το βιβλίο: «Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ ΤΟΥ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ 1991-1994», Εκδόσεις ΘΑΜΥΡΙΣ.

Ένας άλλος «συγγραφέας», από το Λούτσι Βοιωτίας, ο Γεώργιος Μίχας, μέλος και αυτός του αρβανιτικού συνδέσμου, το 1976 έγραψε ένα βιβλίο για τα χωριά της Λοκρίδος και της Βοιωτίας που πέραν από τον σπόρο της διχονοίας μεταξύ των Ελλήνων και των Αλβανών που έριχνε, με αριστοτεχνικό τρόπο, διαστρεβλώνοντας ιστορικές αναφορές, είχε γράψει και



κάποια καλά, ανακατεύοντας το ψέμμα με την αλήθεια και έτσι πέρασε απαρατήρητο το βιβλίο.

(Άλλωστε δεν υπήρχαν Αλβανοί στην Ελλάδα τότε).

Το 2015 ξαναέγραψε το βιβλίο του «Το Μαρτίνο και τα προερχόμενα από αυτό Λούτσι -Πύργος και Λάρυμνα», Γ' ΕΚΔΟΣΗ καθώς και το βιβλίο «ΛΟΥΤΣΙ», που όμως δεν διαβαζόταν. Και τα δύο βιβλία είναι μια ιστορική διαστρέβλωση. Σε αυτά αναφέρει ότι: **«Οι Αρβανίτες είναι απόγονοι των Αλβανών γκέκηδων και Αρναούτηδων»** και γράφει ο Αρναούτης ότι όταν είχε πάει πολυήμερη επίσκεψη στην Αλβανία και στο Κόσσοβο, χωρίς να αναφέρει τον σκοπό της επισκέψεώς του τότε, του είπε λέει ένας βορειο-αλβανός ο Ντεσεντάρης, ότι οι Αρβανίτες της Λοκρίδος και της Βοιωτίας είναι γκέκηδες Αλβανοί και Αρναούτηδες.

Αίσχος!

Αίσχος εάν ο Ντεσεντάρης μπορεί να θεωρηθεί έγκυρη ιστορική πηγή καταστρατηγώντας τόσοους και τόσοους σημαντικούς αρχαίους συγγραφείς.

Για την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας βλέπε:

**Απάντησις στους
διαστρεβλωτές τής ιστορίας
μας – Αρβανίτες.**

Επίσης σήμερα γίνεται μια προσπάθεια να παρουσιάσουν τους Αλβανούς ως Ευρωπαϊκό λαό και να τους συνδέσουν με τους παναρχαίους Πελασγούς, καταστρατηγώντας όμως τον Στράβωνα, τον Αρριανό, τον Πτολεμαίο, την Άννα Κομνηνή (Αλεξιάς: **«Δεν υπήρχε Αλβανός στην Ευρώπη προ του 11ου αιώνα μ.Χ.»**), καθώς και τον Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, που αναφέρουν ότι η κοιτίδα των Αλβανών είναι ο Καύκασος και η Κασπία.

Δηλαδή Ασιάτες.

Το ίδιο είχε γίνει και με τα Σκόπια πριν από 20 χρόνια. Οι Σκοπιανοί έγραφαν προπαγανδιστικά βιβλία στην Αμερική και σε όλον τον κόσμο και εν μέρη κατάφεραν να ονομάζονται Μακεδονία.

Πρόσφατα, τον Οκτώβριο του 2016 ένας άλλος επίδοξος συγγραφέας από την Λοκρίδα, ο Κωνσταντίνος Καραστάθης από την Μαλεσίνα, γράφει σε ένα περιοδικό της Στερεάς Ελλάδος ότι θα εκδώσει βιβλίο με τίτλο: «Αρβανίτες, απόγονοι Μινωιτών Κρητών».

Διαβάζοντας το άρθρο κατ' αρχήν σε ενθουσιάζει αλλά στο τέλος βαπτίζει και πάλι τους Αρβανίτες, Αλβανούς. Αναφέρεται στους Ιάπυγες απογόνους των Μινωιτών στην Κάτω Ιταλία, τους οποίους τους βαπτίζει Λιάπηδες, Αλβανική φάρα.

Οι Ιάπυγες έζησαν το 1700 π.Χ. και οι Αλβανοί ήλθαν στο Κόσσοβο τον 11ο αιώνα μ.Χ. από την Κασπία και τον Καύκασο. Πρώτα με τους Αβάρους και αργότερα σαν βοηθητικοί των τουρκικών στρατευμάτων συμμετέχοντες και στην πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως.

Ένα άλλο στοιχείο που αναφέρουν οι διαστρεβλωτές της ιστορίας, για να εντάξουν τους Αλβανούς στην Ευρώπη, είναι τα βουνά της Ιταλίας Albis monti, που σημαίνει λευκά βουνά επειδή είναι χιονισμένα και είναι γεωγραφικός όρος και όχι εθνολογικός, όπως αναφέρουν οι διαστρεβλωτές, που το εξηγούν «Λευκή χώρα=Αλβανία». Εξ άλλου ουδείς Ρωμαίος συγγραφέας έχει γράψει ότι ζούσε μια τέτοια φυλή σε τόσο μικρή απόσταση από την Ρώμη.

Εκτός όλων αυτών ευρέθησαν άνθρωποι στην εθνική αντιπροσωπεία στην Βουλή των Ελλήνων, που αναφέρουν ότι η σφαγή της Σμύρνης ήταν ένας συνωστισμός ανθρώπων, δίνοντας λαβή και πάλι στον Ερντογάν και στον Ράμα.

Όλους αυτούς ουδέποτε τους εκάλεσε κάποιος εισαγγελέας, για τα ανθελληνικά τους γραφόμενα, που στρέφονται κατά της ακεραιότητας του Ελληνικού έθνους, καλλιεργώντας το μίσος και την διχονοία μεταξύ των Ελλήνων αλλά και των γειτονικών τους λαών.

Νίκος Αθ. Μπάτσος

ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

Γράφει ο

Παν. Γεωρ. Δημάκης

Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Αμφικλείας-Ελατείας

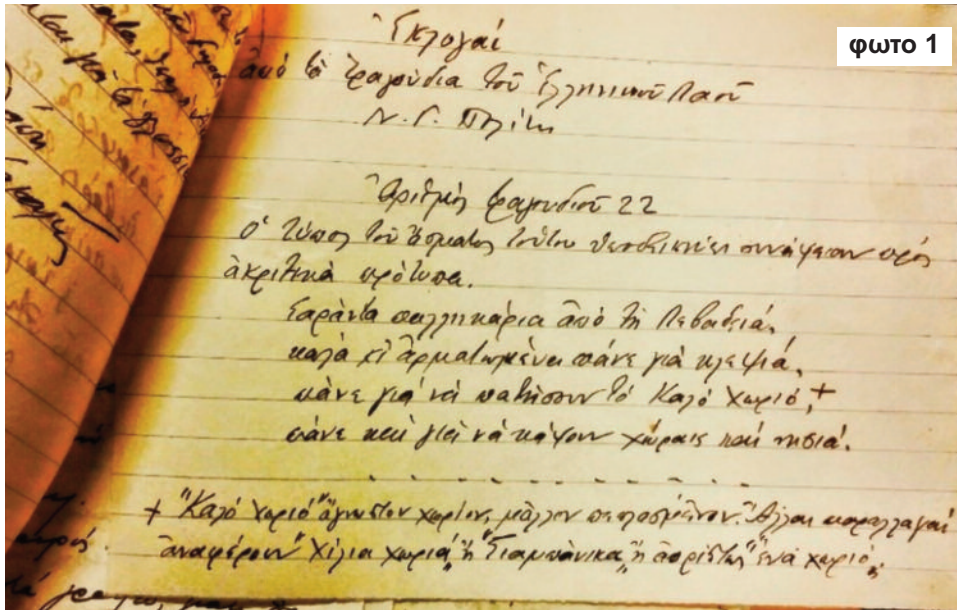
Το δημοτικό αυτό κλέφτικο τραγούδι, αποτελεί έναν ακόμη Θούριο, του Απελευθερωτικού Αγώνα. Λόγω του ρυθμού, της μελωδίας και του μέτρου, τόσο αγαπήθηκε ώστε διαδίδεται σ όλη την Ελλάδα, μέχρι την Κύπρο, καθίσταται δε διαχρονικό, μέχρι τα νεώτερα χρόνια, που ακούστηκε από τον Παπασιδέρη, Κάβουρα, από τους αντάρτες του Δ.Σ., ακόμη και ο Μάνος Χατζηδάκης, μαγεμένος αναφέρεται στα σαράντα παλληκάρια.

Οι επαναστατημένοι Έλληνες κατά την Τουρκοκρατία, ήσαν οργανωμένοι, σε ομάδες, με αρχηγούς τους πλέον ικανούς, ενώ δεν είχαν κανενός είδους τακτικό στρατιωτικό σχηματισμό, όπως είχαν οι Βυζαντινοί ή οι Αρχαίοι Έλληνες. Ο αριθμός των ανδρών, που τελούσαν υπό τις διαταγές ενός καπετάνιου, ήταν απροσδιόριστος και οι Έλληνες, οργάνωσαν καλύτερα τα αρματολίκια, μόνο όταν η τουρκική κυβέρνηση απέδωσε σε μερικούς πασάδες τον τίτλο του δερβεντζή. Στα αρματολίκια που διατηρούσαν την ανεξαρτησία τους, όταν κατάλαβαν ότι οι Τούρκοι, ήθελαν να τους πάρουν, ακόμα και τα λημέρια, τα οποία, ήσαν νησίδες ελευθερίας, τότε ακούστηκαν, σαν βροντές και καταιγίδες, ακόμη μια φορά τα πολεμικά τραγούδια, που ανήγγειλαν την οριστική αφύπνιση της Ελλάδας. Τότε ήταν, που έδωσαν όρκο, να μην εγκαταλείψουν, ο ένας τον άλλο, σε ώρα κινδύνου. Τώρα ίσως, εμφανίζεται και ο μυστικός, αριθμός των Σαράντα Μαρτύρων, που αναλάμβαναν την υποχρέωση να στηρίζουν ο ένας τον άλλον. Κατά την εορτή των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων,* που μαρτύρησαν, στην αρχή της Άνοιξης, με τους αναγεννητικούς συμβολισμούς της, όπου, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, το παλιό δημοτικό τραγούδι, αρχίζει το "Σεφέρι", αρχίζουν οι συγκρούσεις, ο πόλεμος.

...Σαράντα κλέφταις ήμασαν, σαράντα χαραμίδες. Είχαμ' αρνιά και τρώγαμε και ρίφια σουβλισμένα. Είχαμεν και γλυκό κρασί απο το μοναστήρι. Κάμαμεν όρκο στο σπαθί και στ' Άγιον Ευαγγέλιον. Αν αρρωστήσει και κανείς, όλοι να τον συντρέξουν. Μα θελ' ο Θεός κι αρρώστησεν, ο πρώτος καπετάνιος. Σαράντα μέραις τον βαστούν, σαράντα δυο βδομάδες. Και σάπισαν οι ώμοι του κι έπεσαν τ' άρματά του. Σύν τρεις σύν τρεις συνομιλούν, σύν τρεις, σύν τρεις και λένε «Ελάτε νά τόν πάρωμεν σε μιά ψηλή ραχούλα. Νά μὴν τόν φάγουν τα θεριά, και τ' άγρια τ' αγρίμια» «Πάρτε μ' αδέλφια, πάρτε με, σε μια ψηλή ραχούλα, νά μὴ μέ φάγουν τα θεριά και τ' άγρια τ' αγρίμια».

Ο μαγικός αριθμός σαράντα, επαναλαμβάνεται στο άσμα αυτό, που χάνεται, στα βαθιά και σκοτεινά χρόνια, της σκλαβιάς, όπως και ο αριθμός τρία,

τρεις φορές, όπως και το πασίγνωστο "Σαράντα παλληκάρια από την Λιβαδειά.." που όλοι κάποια στιγμή οι Έλληνες, έχουν τραγουδήσει η σιγοψιθυρίσει (φωτο1).



Ο Ζωγράφος Georg Melchior Kraus (1737-1806 Φρανκφούρτη-Βαϊμάρη) απεικόνισε, αυτή την σκηνή πολιορκίας, (φωτο 2) με την επιγραφή-τίτλο *The resistance of forty Greek rebels in a tower in THEBES in 1833*



Ι. Μελετοπούλου Εικόνες τού Αγώνος Μακρυγιάννη- Π Ζωγράφου. Θα προστεθεί εδώ, ότι στην εικονογράφηση των πινάκων Μακρυγιάννη-Ζωγράφου, υπάρχει αυτή των Θηβών. Στην εικόνα διακρίνεται η πόλη, με δύο οχυρωματικούς πύργους και αρκετές πυργοειδείς οικίες μεσαιωνικού τύπου, πράγμα αρκετά σημαντικό αφού το υποσημειώνει ο Ζωγράφος, κατ' εντολήν Μακρυγιάννη, όχι τυχαία. Αφηγηματικός τίτλος Μακρυγιάννη, Μάχαι διάφοροι της Ανατολικής Ελλάδος Κέντρον αυτής Θήβαι.



Ο πύργος των Θηβών Ed. Lear 1842

1. Τα Σαράντα παλληκάρια, σε σημείωμα δια χειρός Ν.Γ. Πολίτη, με ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις, επάνω στους στίχους του τραγουδιού, που εκφράζουν και τις απόψεις του, επί των προσθαφαιρέσεων, που έχει υποστεί, από τόπου εις τόπον και από στόμα σε στόμα, από τις τοπικές κοινωνίες που είχαν προσαρμόσει γλωσσικά, τοπικά, με τα δικά τους μέτρα τον Θούριο αυτόν, που ήταν τόσο οικείος, τόσο αγαπητός, ώστε αγκάλιαζε, με τον ήχο του, τον ρυθμό και το νόημα του, όλα τα συναισθήματα ενός βασανισμένος λαού και έτσι πρέπει να το δούμε. Η εκδοχή του Ν Γ Πολίτη για την Τοπολιτσά, αντί για Τριπολιτσά, αφήνει μιά εκδοχή ανοικτή, αν τό επεισόδιο αφορά στη Τοπόλια-Κάστρο που ευρίσκεται επίσης στο ευρύτερο χώρο των Θηβών. Αυτό, όμως δεν αποτελεί στόχο της παρούσης εργασίας, που είναι μιά σύνοψις δεδομένων, ενός Θουρίου, που αποτέλεσε και αποτελεί αγαπημένο διαχρονικό Δημοτικό τραγούδι. Η εικόνα αυτή προκαλεί, όσους θέλγονται, να συνδέουν ασθενείς ιστορικούς κρίκους, ίσως με νοητικά υπερβατικά άλματα, με συναρπαστικά πραγματικά δεδομένα, όπως εδώ, τον υπαρκτό, Πύργο Θηβών, τα Σαράντα Παλληκάρια, την πολιορκία, σ ένα χώρο, που είναι μέσα, στα γεωγραφικά όρια, που έδρασαν, και, τόσο πολύ τραγουδήθηκαν και αγαπήθηκαν, από τον Ελληνικό λαό.

Ο αριθμός Σαράντα έχει και μία αποκρυφιστική, διαχρονική σημασία, αφού απαντάται στα τα ιερά βιβλία ως ... παρά μία τεσσαεράκοντα, ... Σαράντα Μάρτυρες, Σαράντα Εκκλησίες, Σαραντάπηχος, Σαρανταυγάς, Σαρανταύλι, εγέρασα μωρέ παιδιά σαράντα χρόνους κλέφτης και πλήθος άλλων.

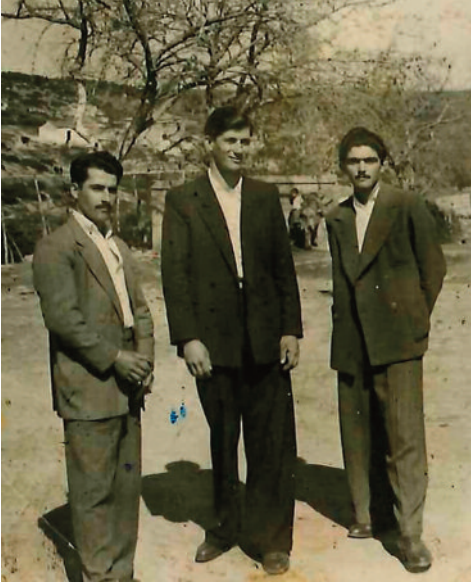
* Οι Σαράντα Μάρτυρες, ήσαν επίλεκτοι Ρωμαίοι στρατιώτες που αρνήθηκαν να απαρνηθούν τον Χριστό, όντας ήδη κρυφοί χριστιανοί και ερρίφθησαν στην παγωμένη λίμνη της Σεβάστειας, που μαρτύρησαν, πριν διαμελισθούν και αποτελούν τους προστάτες, και, συνάμα το πρότυπο, των κλεφτών, που παραμένουν, αρματωμένοι, αδελφωμένοι στους βραχόπυργους, του Παρνασσού και της Πίνδου.

** Αν ληφθεί υπ' όψιν, ως δεδομένο, ότι πολεμικές συγκρούσεις το 1833 δεν υπάρχουν, επίσης ότι οι ενδυμασίες των πολιορκητών και πολιορκημένων, είναι εποχής, με τους Βαυαρούς λογχοφόρους ιππείς και τους Έλληνες φουστανελάδες, μπορεί να υποθέσει κανείς, ότι πρόκειται, Georg.Mel.Krauss για επαναστάτες μίας άγνωστης τοπικής μάχης, αρκετά όμως σημαντικής, ώστε να φθάσει στην Κεντρική Ευρώπη, ο απόηχος και να εμπνευστεί, ο προικισμένος καλλιτέχνης να την ζωγραφίσει. Με δεδομένο ότι η Θήβα είναι μία, και, ο Πύργος ένας επίσης, είναι ευτυχές ότι διασώζεται μία καλή εικόνα του, εκτός εάν πρόκειται για πύργο στην περιφέρεια Θηβών. Υπάρχουν, αδιαμφισβήτητα πολλές αναντιστοιχίες, χρονολογικές και άλλες, αφού ο Georg Mel. Kraus απεβίωσε το 1806 και ο πίνακας αναφέρεται στο 1833, ενώ υπάρχει η πιθανότητα, να είναι έργο, ενός άλλου Kraus, τού Gustav, που δραστηριοποιήθηκε στην Ελλάδα, τα χρόνια του Όθωνα, αλλά το τοπίο, παραμένει θολό, και, δεν είναι στους στόχους της εργασίας αυτής, η περαιτέρω διερεύνηση του. Όμως, η συναρπαστική μεγάλη Ιστορία των Θηβών, προκαλεί το ενδιαφέρον, των φιλιστόρων αναγνωστών, αφού περιβάλλεται, από μαγευτικούς μύθους και θρύλους, από την απώτατη αρχαιότητα. Επίσης, πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν, ότι οι τότε απεικονίζοντες, πολεμικές συγκρούσεις, δεν κατείχαν πάντα τεκμηριωμένα, ιστορικά στοιχεία, αφού το κοινό ζητούσε, με συναισθηματικά κριτήρια, αυτού του είδους, φιλελληνικές εικόνες ηρωισμού.



Georg.Mel.Krauss Αυτοπροσωπογραφία 1774-75

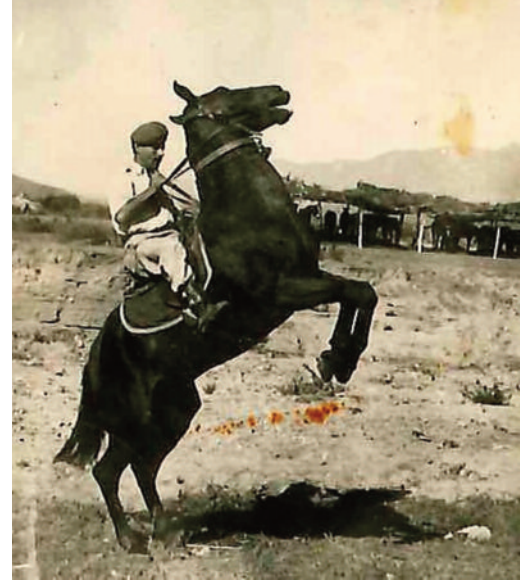
Κάθε φωτογραφία... χίλιες αναμνήσεις



Απο αριστερα: Κωνσταντίνος Π. Κω-
τσαλάς, Νικόλαος Αθανασάκης, Αθα-
νάσιος Παπακωνσταντίνου



Απο αριστερα: Σίδερης Χρ. Μπώκος, Κωνσταντίνος Π. Κωτσαλάς



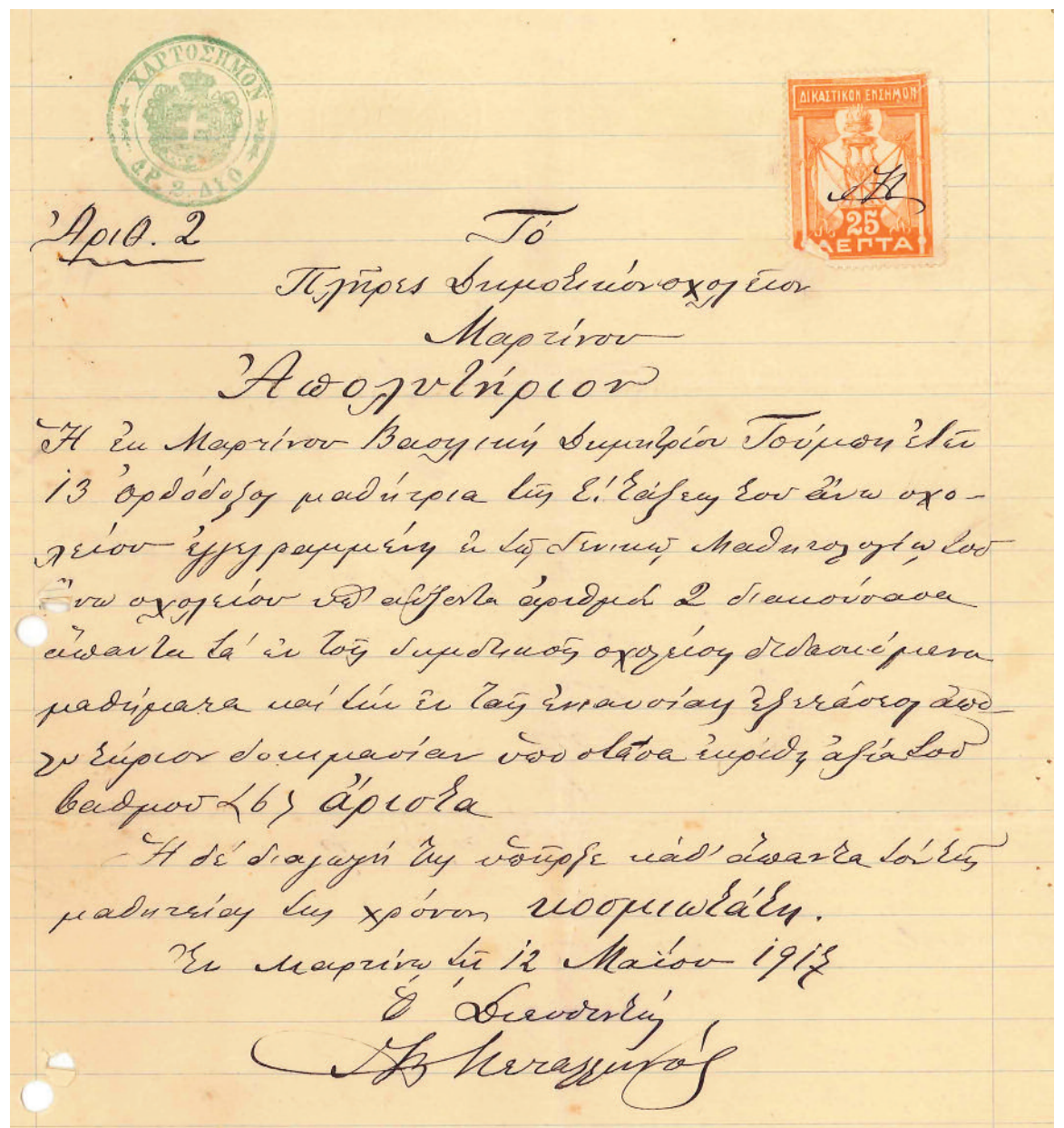
Κωνσταντίνος Π. Κωτσαλάς



Απο αριστερα: Μιχάλης Παπακωνσταντίνου, Κωνσταντίνος Π. Κωτσαλάς



Απο αριστερα: Αθανάσιος Παπακωνσταντίνου, Ιωάννης Μπέρδος, Παύλος Αλεξίου, Κωνσταντίνος Π. Κωτσαλάς



ΜΗΠΩΣ ΕΞΩ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ:

Συνέχεια από τη σελ. 5 Αν σχηματίσω κυβέρνηση θα σας ειδοποιήσω αφού μελετήσω τους φακέλους του υπουργείου των Εξωτερικών και ιδω ότι δεν υπάρχει ανυπέρβλητον εμπόδιο από τους Άγγλους και Γάλλους, θα σας ειδοποιήσω να με φέρετε εις επαφήν με τον Ρώσσον άπεσταλμένον. Κρίνω όμως καλόν, αν σας είναι εύκολο να κάνετε βολιδοσκόπησιν εις τον κ. Αντώνιον Καρτάλην, τον συμπολίτην σας. Ίσως εκμαιεύσετε τας διαθέσεις τής κυβερνήσεως». Και την τελευταία στιγμή, όταν τον αποχαιρετούσα, σφίγγοντας το χέρι μου και κοιτάζοντας με κατάματα, πρόσθεσε: «Έχω εμπιστοσύνη ότι τα όσα σάς είπα για τον Παπούλα και το Γούναρη, θα μείνουν αναμεταξύ μας

(2). Προσέξατε όμως κατά την Έξοδο, οι γουναρικοί σπιούνοι παρακολουθούν την οικίαν μου και τας κινήσεις μου, Προσοχή και στο καλό».

Την άλλη, μέρα επισκέφτηκα τον Αντ. Καρτάλη στο ξενοδοχείο της «Αγγλίας» όπου έμενε. Ήταν υπουργός και από τους παράγοντες μάλιστα του γουναρισμού.

Όταν τού έκανα νύξεις για τη μεσολάβηση τής Σοβιετικής Ρωσίας (χωρίς να του πω πώς, ήταν εδώ απεσταλμένος των Σοβιέτ) με έβρισε και με έδιωξε λέγοντας μου: «Παλιόπαιδο από τότε έγινες πολιτικός και αρχηγός ώστε να τολμάς να συζητάς για όσα σπουδαία ζητήματα. Άντε να χαθείς! Αν δεν ήσουν παιδί του Κωστή (ο Κωστής είναι ο πατέρας μου) που

τον ξέρω πολύ καλά και έχω κοιμηθεί το 1900 το σπίτι σας στη Ζαγόρα θα σε παρέδιδα στο Γάσπαρη (το διευθυντή της αστυνομίας) να σου βάλλη με το βούρδουλα μυαλό. Ακούς εκεί, να τολμάς να λες πως οι Μπολσεβίκοι οι Άθεοι, οι καταδρομείς και λυμεώνες της Μεγάλης Ρωσίας, μπορούν να μεσολαβήσουν και να μας βγάλουν από το αδιέξοδο της μικρασιατικής εκστρατείας! αυτοί βρε είναι νηστικοί και πεινούν. Ήρθε η ώρα τους σε 5-6 μήνες θα τους λιντσάρει ο ρωσικός λαός.. από τα λόγια αυτά του Καρτάλη καταλαβαίνει ο καθένας πόση μούχλα είχαν στο κεφάλι τους οι συνεργάτες του Γούναρη»

Και αναρωτιέται κανείς, μήπως κάποια βάσκανος μοίρα κατατρέχει την

πολύπαθη ΠΑΤΡΙΔΑ μας, ή μήπως οι
ανίκανοι πολίτικοί μας στις, κρίσιμες
ιστορικές στιγμές εθελουφλούν ή συ-
νειδητά μηδίζουν;

Αθήνα 15-1-2017

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΠΑΜ. ΜΠΕΡΔΟΣ

1. Σημειώνω πώς η Αγγλία είχε αναγνωρίσει τη Σοβιετική Σοσιαλιστική Ένωση (Ρωσία) *de facto* και ο πρώτος διπλωματικός Αντιπρόσωπος της ΕΣΣΔ, Κράσιν, είχε πάει στο Λονδίνο.

2. Πρέπει να ομολογήσω πώς ο Στράτος με δέχθηκε πολύ καλά. Καθόταν τότε στου Πεσματζόγλου το μέγαρο - κάτω πάτωμα (οδός Πατησίων, σήμερα Βασιλίσσης Σοφίας). Ήταν την ώρα που πήγα (11 πρωί) στο γραφείο του Στράτου ο βουλευτής Χατζίσκος. Όταν σέ λίγο έφυγε, άρχισε η συζήτηση και ο Στράτος άκουσέ προσοχή τα όσα του είπα.

ΩΡΑΙΟ ΓΛΕΝΤΙ ΣΤΟΝ ΕΤΗΣΙΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Με ιδιαίτερο κέφι, πραγματοποιήθηκε ο ετήσιος χορός του συλλόγου στο κέντρο "Ψαρονέφρι". Ο αγαπητός συμπατριώτης μας Θανάσης Κομνηνός, συνοδεία της εξαιρετικής του ορχήστρας, συνέθεσαν το σκηνικό της βραδιάς που κατέληξε σε τρικούβερο γλέντι. Τους επαγγελματίες τραγουδιστές ξεκούρασε ο νεαρός Γκίκας Σελέκος, από την Λάρυμνα - κρατήστε το όνομα ένα αστέρι γεννιέται στον χώρο της μουσικής.

Την βραδιά όμως, έκλεψαν με την παρουσία τους ο Βαγγέλης Ν. Δημάκης που εκμηδένισε την απόσταση Ελλάδας - Σουηδίας στο όνομα της ανώτερης αξίας, που ήταν η παρουσία του στην εκδήλωση του συλλόγου μας. Αλλά και ο Σταμάτης Αθανασίου Δάρρας, που μετά την δαιδαλώδη και πολυτάραχη ζωή του, επέστρεψε στον τόπο του εγκλήματος, στους παιδικούς του φίλους.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ από τον σύλλογό μας, στον Βαγγέλη και τον Σταμάτη και σε όλους όσους συμμετείχαν στην εκδήλωση.

Να είμαστε όλοι καλά και του χρόνου!

Αριστείδης Κ. Κούρος



ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
01/01/2016 – 31/12/2016

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ	
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕ 31/12/2015	64,99
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ – ΔΩΡΕΕΣ	520,00
ΕΣΟΔΑ ΑΠΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	85,00

ΣΥΝΟΛΟ	669,99

ΠΛΗΡΩΜΕΣ	
ΕΞΟΔΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ	400,00
ΕΝΟΙΚΙΟ 2016	240,00
ΕΞΟΔΑ ΤΡΑΠΕΖΗΣ	5,00
ΝΕΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ	24,99

ΣΥΝΟΛΟ	669,99

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Α.Κ.ΚΟΥΡΟΣ

Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Θ. Γ. ΚΑΡΑΜΕΡΗΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ
Γ. Ν. ΚΩΤΣΑΛΑΣ